

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze
ul. Piłsudskiego 12
58-500 Jelenia Góra

Jelenia Góra, dnia 23 marca 2026 r.

SKO.OŚ/41/50/25

D E C Y Z J A

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze

Na podstawie **art. 138 § pkt 1** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r., poz. 1691) oraz art. 3 ust. 1 pkt 13, art. 33 ust. 1, art. 63, art. 71 ust. 1, ust. 2 pkt 2, art. 72 ust. 6, art. 79 ust. 1, art. 85 ust. 2 pkt 1, art. 85 ust.3, ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.), § 3 ust. 1 pkt 55 lit. b tiret pierwsze Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm., po rozpatrzeniu odwołania Heleny Krzak, zam. ul. Chłopska 12, 58-520 Janowice Wielkie od decyzji wydanej w dniu 15 października 2025 r. przez Wójta Gminy Janowice Wielkie o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na: „Budowie 44 budynków mieszkalnych jednorodzinnych wraz z podziałem terenu na działkach nr 18/5, 19/1 w obrębie Janowice Wielkie, gmina Janowice Wielkie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze orzeka:

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w całości.

UZASADNIENIE

W dniu 01 sierpnia 2023 r. do Urzędu Gminy Janowice Wielkie wpłynął wniosek Hubertus Adrianus Wihelmus Ruigrok działającego przez pełnomocnika Pawła Nowaka o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na: „Budowie 44 budynków mieszkalnych jednorodzinnych wraz z podziałem terenu na działkach nr 18/5, 19/1 w obrębie Janowice Wielkie, gmina Janowice Wielkie.

Po przeprowadzeniu postępowania, decyzją z dnia 15 października 2025 r. Wójt Gminy

Janowice Wielkie ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na: „Budowie 44 budynków mieszkalnych jednorodzinnych wraz z podziałem terenu na działkach nr 18/5, 19/1 w obrębie Janowice Wielkie, gmina Janowice Wielkie.

W ustawowym terminie odwołanie od ww. decyzji wniosła Helena Krzak. Wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji jako wydanej z naruszeniem przepisów prawa materialnego i procesowego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji celem przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnego z wymogami ustawowymi. Ewentualnie o „...przejęcie sprawy przez SKO i dokonanie merytorycznej analizy zgodnie z art. 136 Kpa, uwzględniającej w szczególności wpływ inwestycji na środowisko mieszkańców i lokalne walory krajobrazowo-przyrodnicze...”.

Podniosła następujące zarzuty:

1. Naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 Kpa — prowadzenie postępowania w sposób nierzetelny, wbrew zasadzie prawdy obiektywnej. W jej ocenie Wójt Gminy Janowice Wielkie, jako organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej, nie zebrał i nie rozpatrzył w sposób wyczerpujący materiału dowodowego. Uznał bowiem za wystarczające oświadczenia inwestora oraz częściowo skorygowaną dokumentację OOŚ, nie dokonując weryfikacji kluczowych danych środowiskowych w terenie, takich jak: występowanie wód gruntowych i podmokłości — raport inwestora bagatelizuje ten fakt, choć mieszkańcy wskazują na częste zastoiska wodne, co potwierdzają obserwacje terenowe, brak infrastruktury wodnokanalizacyjnej — budowa 44 studni i szamb w obszarze gruntów przepuszczalnych niesie realne ryzyko wyczerpania zasobów wód gruntowych oraz ich skażenia mikrobiologicznego, błędna informacja o odległości do obszaru Natura 2000 „Trcińskie Mokradła” — stanowisko organu, iż odległość ta wynosi ok. 1,5 km, jest nieprawdziwe. Faktyczna odległość planowanej zabudowy mieszkalnej od granicy obszaru Natura 2000 wynosi niecałe 200 metrów.

Organ zignorował powyższe czynniki, co skutkuje naruszeniem zasady pogłębionej analizy wniosków oraz obowiązku przeprowadzenia realnej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko (art. 62 ust. 1 ustawy OOŚ). Mimo zobowiązania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do pełnej analizy raportu OOŚ, organ wykazał się bezrefleksyjną akceptacją konkluzji inwestora, nie zweryfikował uzupełnień raportu ani faktycznej kompletności działań kompensacyjnych.

2. Naruszenie przepisów ochrony obszarów Natura 2000 (art. 33 ustawy OOŚ). Podała, że art. 33 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie zakazuje realizacji

przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, bez przeprowadzenia właściwej oceny. Organ pierwszej instancji uznał, że przedsięwzięcie nie oddziałuje znacząco, nie przeprowadzając przy tym szczegółowej analizy, czym naruszył: obowiązek ochrony integralności siedlisk podmokłych (dyrektywa 92/43/EWG), zasadę ostrożności wynikającą z art. 191 traktatu o funkcjonowaniu UE.

Planowana budowa osiedla mieszkaniowego z drogą wewnętrzną, siecią studni, szamb oraz zabudową zwartej formy niesie ze sobą ryzyko: obniżenia poziomu wód gruntowych, zanieczyszczenia wód powierzchniowych przez ścieki bytowe i śmieci, fragmentacji siedlisk gatunków chronionych.

3. Niewystarczające środki ochrony powietrza (naruszenie art. 86 ust. 1 POŚ). Zgodnie z raportem, w budynkach mieszkalnych przewiduje się źródła ciepła opalane paliwem stałym o mocy do 26 kW. Nawet przy nowoczesnych kotłach na paliwo stałe nastąpi systematyczna emisja pyłów PM10 i PM2,5 oraz benzo(a)pirenu, co może powodować przekroczenia dopuszczalnych poziomów jakości powietrza na obszarze otuliny parku krajobrazowego, zwiększa narażenie mieszkańców na zanieczyszczenia (szczególnie w warunkach obniżonej w zimie dyspersji), zostało nieskutecznie ograniczone jedynie na podstawie deklaracji inwestora. Zaniechano analizy możliwości zastosowania bezemisyjnych źródeł ciepła (np. pomp ciepła lub ogrzewania gazowego w przyszłości).

4. Naruszenie zasady zrównoważonego rozwoju i ładu przestrzennego. Inwestycja zakłada zurbanizowanie 7,5 ha terenu rolnego poprzez budowę zwartej osiedla, polegającego na wprowadzeniu 44 budynków jednorodzinnych o gęstości i skali nieadekwatnej do lokalnej zabudowy o charakterze wiejskim i rozproszonym. Uchybia to zasadom art. 3 pkt 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 647, z późn. zm.) w zw. z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1044, z późn. zm.) — niezgodność inwestycji z ładem przestrzennym — ochrona klimatu, bioróżnorodności i krajobrazu, art. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym — obowiązek zapewnienia ładu przestrzennego i racjonalności lokalizacyjnej, art. 5 Konstytucji RP — równowaga między potrzebami rozwojowymi a ochroną środowiska. Organ nie doprowadził do wykonania nawet uproszczonej oceny wariantowej — mimo konieczności wskazania alternatyw zgodnie z art. 66 ustawy OOS.

5. Naruszenie praw stron postępowania (art. 10 i 79 Kpa). Decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa do udziału społeczeństwa, naruszając art. 8 i 79 Kpa, ponieważ nie udostępniono osobom zainteresowanym toczącego się raportu OOS w całości i w wersji uzupełnionej, mimo jego uzupełnień w 2024 i 2025 roku, nie przeprowadzono otwartego

wysłuchania publicznego, błędnie powiadomiono strony o terminach końcowych, co uniemożliwiło skuteczne wniesienie zastrzeżeń.

Organ I instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania we własnym zakresie i przekazał je do organu odwoławczego wraz z aktami sprawy.

Rozstrzygając jak we wstępie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wzięło pod uwagę, co następuje:

Rozpoznawana sprawa dotyczy ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na: „Budowie 44 budynków mieszkalnych jednorodzinnych wraz z podziałem terenu na działkach nr 18/5, 19/1 w obrębie Janowice Wielkie, gmina Janowice Wielkie. Łączna powierzchnia podlegająca przekształceniu wynosi 75 000 m², z czego powierzchnia zabudowy zajmie 20 416 m² (z minimalną wartością po podziale 1 320 m²) oraz powierzchni biologiczno czynnej — 50 000 m². Budynki zaprojektowano jako obiekty o dwóch kondygnacjach naziemnych. Realizacja inwestycji będzie się wiązała z wycinką drzew i krzewów o powierzchni około 0,1 ha. Na terenie inwestycji zostanie wybudowana sieć kanalizacji deszczowej o długości do 400 m w celu odprowadzania od deszczowych z drogi wewnętrznej. Ponadto ze względu na brak sieci wodociągowej, inwestor będzie musiał wybudować indywidualne studnie, na które, zgodnie z postanowieniem RDOŚ, będzie wymagane uzyskanie osobnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Teren objęty wnioskiem nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. W sąsiedztwie inwestycji od strony północnej znajdują się pola i nieużytki rolne, od strony zachodniej tereny rolne a od stron południowej zabudowa mieszkaniowa. Dotychczasowe przeznaczenie terenu związane było produkcją rolną. Przedsięwzięcie zlokalizowane będzie w granicach otuliny Rudawskiego Parku Krajobrazowego, w odległości około 0,2 km od specjalnego obszaru ochrony siedlisk Trzczańskie Mokradła (PLH020102).

W spornej decyzji organ wskazał, że zakwalifikował przedsięwzięcie na podstawie § 3 ust. 1 pkt 55 a tiret dwa rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko jako: „zabudowa mieszkaniowa wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą nieobjęta ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo miejscowego planu odbudowy, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż ha na obszarach innych niż wymienione w tiret pierwsze”, i wobec tego uznał, że przedsięwzięcie zaliczane do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco

oddziaływać na środowisko, w rozumieniu art. 59 ust. 1, pkt. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dla których zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W tym miejscu wskazać należy, iż przywołane rozporządzenie nie obowiązuje od 11 października 2019 roku, nie obowiązywało zatem w dniu wydawania tej decyzji. Zastąpiło je rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839). W ocenie Kolegium przedsięwzięcie powinno być zakwalifikowane do § 3 ust. 1 pkt 55 lit. b tiret pierwsze. Identycznie zakwalifikowały inwestycję organy uzgadniające: Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w postanowieniu z dnia 23 września 2025 r, Dyrektor Zarządu Zlewni w Lwówku Śląskim w postanowieniu z 19 lipca 2024 r. Zgodnie z cytowanym § 3 ust. 1 pkt 55 lit. b tiret pierwsze do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się następujące rodzaje przedsięwzięć: zabudowa mieszkaniowa wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą: objęta ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo miejscowego planu odbudowy, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 2 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy.

Materialnoprawną podstawę wydanej w sprawie decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.), zwanej w treści niniejszej decyzji *ustawą* lub *o.o.ś.*

Stosownie do treści art. 71. ust. 1 ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

W myśl art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy, przez przedsięwzięcie rozumie się zamierzenie budowlane lub inną ingerencję w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobywaniu kopalin; przedsięwzięcia powiązane technologicznie kwalifikuje się jako jedno przedsięwzięcie, także jeżeli są one realizowane przez różne podmioty.

Wedle art. 71 ust. 2 ustawy, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2023 r. Wójt Gminy Janowice Wielkie nałożył na inwestora obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i określił zakres tego raportu. Od tego dnia postępowanie toczyło się z udziałem społeczeństwa. Ów raport wpłynął do organu 11 kwietnia 2024 roku. W tym miejscu wskazać należy, iż art. 63 ustawy ooś reguluje postępowanie w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. przedsięwzięcia z II grupy). Przepis ten stanowi, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, po zasięgnięciu opinii organów, o których mowa w art. 64, rozstrzyga w drodze postanowienia o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz o zakresie raportu o oddziaływaniu na środowisko. Zatem obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko jest konsekwencją nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Organ nie może, tak jak w niniejszej sprawie, ograniczyć się wyłącznie do określenia zakresu raportu i nałożenia obowiązku jego sporządzenia, jeśli nie nałożył obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Sporządzenie raportu jest bowiem elementem tej oceny. Jeżeli organ uzna, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, nie nakłada obowiązku sporządzenia raportu ani nie określa jego zakresu. W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie postanowienia, które organ I instancji dosłał Kolegium, wraz z pismem z dnia 29 grudnia 2025 r. (bowiem nie było go w aktach sprawy) obejmowało jedynie obowiązek sporządzenia raportu (pkt 1) oraz określało zakres tego raportu (pkt 2). Nie obejmowało zaś rozstrzygnięcia w zakresie nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż obowiązek raportu jest wtórny wobec obowiązku oceny oddziaływania na środowisko i nie może funkcjonować samodzielnie. Natomiast fakt nie ujęcia w postępowaniu kwestii oceny oddziaływania a środowisko, nie miał wpływu na postępowanie, bowiem w jego ramach organ dokonał oceny oddziaływania inwestycji na środowisko.

Dalej wskazać należy, że w postępowaniu z oceną oddziaływania na środowisko, organ administracji ma szereg obowiązków związanych z zapewnieniem udziału społeczeństwa, wynikających z ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zgodnie bowiem z art. 79 ust. 1 ustawy ooś – społeczeństwo ma zagwarantowany udział w postępowaniach, w których przeprowadzana jest ocena

oddziaływania na środowisko. Przede wszystkim jest to obowiązek informowania o wszczęciu postępowania i przystąpieniu do oceny oddziaływania na środowisko. Wskazać należy, że

1. zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 1–2 ustawy ooś – organ podaje do publicznej wiadomości informacje o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz o wszczęciu postępowania
2. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 3–8 ustawy ooś – organ informuje o przedmiocie decyzji, organach właściwych, możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy, możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu ich składania oraz organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków.
3. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 5 oraz art. 33 ust. 2 ustawy ooś – dokumentacja sprawy (wniosek, załączniki, stanowiska organów) musi być dostępna do wglądu.
4. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 6–8 ustawy ooś – organ wskazuje termin (30 dni), sposób i miejsce składania uwag i wniosków oraz organ właściwy do ich rozpatrzenia.
5. zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 ustawy ooś – uzasadnienie decyzji musi zawierać informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone przez społeczeństwo.
6. zgodnie z art. 85 ust. 3 ustawy ooś – organ podaje do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy.

Konsekwencje niezapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniu z oceną oddziaływania na środowisko, w tym braku wymaganych obwieszczeń, są bardzo poważne i mają charakter procesowy oraz materialnoprawny. Nie budzi wątpliwości, że naruszenie zasady udziału społeczeństwa (art. 5, art. 79 ust. 1 ustawy ooś) skutkuje wadliwością postępowania administracyjnego. Brak realizacji obowiązków informacyjnych (np. obwieszczeń, udostępnienia dokumentacji, umożliwienia składania uwag) oznacza naruszenie przepisów gwarantujących społeczeństwu udział w postępowaniu.

W niniejszej sprawie obwieszczeniem z dnia 18 grudnia 2023 r. organ I instancji zawiadomił na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 1 ooś w związku z art. 79 ust. 1 ooś społeczeństwo o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia, wyznaczając 30 dni na składanie uwag i wniosków. Jak wskazano wyżej, 11 kwietnia 2024 r. wpłynął do organu raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. O tym fakcie już organ nie zawiadomił ani stron ani społeczeństwa, co zarzuca odwołująca się.

Jednak zgodnie z art. 33 ust. 2 ooś do niezbędnej dokumentacji sprawy należą m.in. stanowiska innych organów, ale tylko "jeżeli stanowiska są dostępne w terminie składania uwag i wniosków". Literalna wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że stanowiska, które wpłynęły po tym terminie, nie muszą być udostępniane w ramach niezbędnej dokumentacji sprawy, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 5 ooś. W praktyce oznacza to, że: stanowiska innych organów oraz inne dokumenty (np. raport czy jego uzupełnienie), które wpłynęły po upływie terminu składania uwag i wniosków przez społeczeństwo, nie muszą być udostępniane w ramach tej dokumentacji, która jest wyłożona do wglądu publicznego w trakcie trwania tego terminu, obowiązek udostępnienia dotyczy wyłącznie tych stanowisk i dokumentów, które były dostępne w momencie, gdy społeczeństwo mogło składać uwagi i wnioski. Oczywiście nie wyłącza to ogólnego obowiązku udostępniania informacji o środowisku na wniosek, zgodnie z przepisami działu II ooś (art. 8 i nast.), jeśli dany dokument znajduje się w posiadaniu organu lub jest dla niego przeznaczony. Tym samym zarzut braku udostępnienia raportu, czy też uzupełnionego raportu jest niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 oraz art. 77 § 1 Kpa, należy wskazać, że organ pierwszej instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej oraz obowiązkiem wyczerpującego zebrania materiału dowodowego. W toku postępowania zgromadzono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz z kolejnymi uzupełnieniami, które były składane na żądanie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu. RDOŚ, działając na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, trzykrotnie wzywał inwestora do uzupełnienia dokumentacji (pisma z 11 czerwca 2024 r., 10 lipca 2024 r., 25 września 2024 r. oraz 10 grudnia 2024 r.), a uzupełnienia zostały złożone odpowiednio 6 września 2024 r., 31 października 2024 r. oraz 12 lutego 2025 r. Ostatecznie RDOŚ, po analizie całości materiału, wydał postanowienie z dnia 23 września 2025 r., w którym uzgodnił warunki realizacji przedsięwzięcia. Świadczy to o tym, że dokumentacja była szczegółowo weryfikowana, a organ pierwszej instancji nie poprzestał na oświadczeniach inwestora, lecz opierał się na opiniach i uzgodnieniach organów właściwych merytorycznie, zgodnie z art. 77 § 1 Kpa.

Wbrew twierdzeniom odwołania, organ pierwszej instancji dokonał ustaleń dotyczących warunków hydrologicznych terenu. W decyzji wskazano jednoznacznie, że na terenie inwestycji nie występują ciek wodny ani tereny podmokłe, a z uwagi na przepuszczalność gruntu nie tworzą się tam zastoiska wody. Ustalenia te wynikają z dokumentacji sprawy, którą RDOŚ zaakceptował. Zgodnie z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś

organ obowiązany jest do analizy oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym na wody powierzchniowe i podziemne. Analiza ta została przeprowadzona, a Wody Polskie – jako organ właściwy w zakresie ochrony wód – uzgodniły warunki realizacji przedsięwzięcia, działając na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś. Nie ma podstaw, aby twierdzić, że organ zignorował informacje o wodach gruntowych, skoro analiza została przeprowadzona przez organ wyspecjalizowany.

Nie znajduje potwierdzenia zarzut dotyczący rzekomego błędnego ustalenia odległości od obszaru Natura 2000 „Trzczańskie Mokradła”. Organ pierwszej instancji wskazał w decyzji, że przedsięwzięcie zlokalizowane jest w odległości około 0,2 km od tego obszaru, co odpowiada 200 metrom. Zarzut odwołania, jakoby organ przyjął odległość 1,5 km, jest niezgodny z treścią decyzji. Organ prawidłowo ustalił lokalizację przedsięwzięcia względem obszaru Natura 2000 i przeprowadził ocenę jego oddziaływania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 33 ustawy ooś, należy wskazać, że przepis ten wbrew twierdzeniom odwołania, nie dotyczy oceny oddziaływania przedsięwzięcia w tym na obszar Natura 2000. Organ zatem nie mógł go naruszyć w kontekście powoływanych zarzutów. Jednocześnie wskazać należy, iż organ I instancji przeprowadził ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a RDOŚ stwierdził, że przedsięwzięcie, przy zastosowaniu warunków określonych w uzgodnieniu, nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. Organ pierwszej instancji nie miał podstaw prawnych, aby odmówić uzgodnienia, skoro organ właściwy w zakresie ochrony przyrody nie stwierdził zagrożeń dla obszaru Natura 2000.

Zarzut dotyczący niewystarczających środków ochrony powietrza również nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym. Raport zawiera analizę emisji zanieczyszczeń do powietrza, zarówno z ruchu pojazdów, jak i z indywidualnych źródeł ciepła. W decyzji wskazano, że wartości odniesienia i poziomy dopuszczalne określone w rozporządzeniach Ministra Środowiska będą dotrzymane. Organ pierwszej instancji nie ma kompetencji do nakazania stosowania określonego rodzaju źródeł ciepła, a zastosowane rozwiązania mieszczą się w granicach obowiązujących przepisów. Wariant alternatywny, zakładający niższą sprawność urządzeń grzewczych, został odrzucony jako mniej korzystny środowiskowo.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasad ładu przestrzennego, należy wskazać, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest postępowaniem planistycznym. Ocena zgodności inwestycji z ładem przestrzennym oraz charakterem zabudowy należy do etapu wydawania decyzji o warunkach zabudowy (w przedmiotowym przypadku, obszar przyszłej inwestycji nie jest objęty miejscowym planem

zagospodarowania przestrzennego), a nie do postępowania ooś. Organ pierwszej instancji prawidłowo ograniczył się do oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 10 i 79 Kpa wskazać należy, iż organ pierwszej instancji przeprowadził konsultacje społeczne zgodnie z wymogami ustawy ooś, informując o możliwości zapoznania się z dokumentacją w siedzibie urzędu. Co do zawiadomienia z dnia 03 października 2025 r. o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i wyznaczeniu stronom terminu 7 dni na zapoznanie się z aktami sprawy i wypowiedzenia się w tym zakresie, to nie umknęło Kolegium, iż rację ma odwołująca się, iż wyznaczony termin był zasadzie pozorny. Sama odwołująca się odebrała zawiadomienie 11 października 2025 r., a już 15 października 2025 r. organ wydał decyzję w sprawie. Pozostałe strony postępowania odebrały o zawiadomienie dniach 10, 11 i 12 października 2025 r. Tak naprawdę zatem żadna ze stron nie miała 7 dni na wskazane w zawiadomieniu czynności. Jednak samo skrócenie terminu na zapoznanie się z aktami sprawy poniżej 7 dni nie stanowi automatycznie uchybienia art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, jeśli strona nie wykazała, że miało to wpływ na jej interes prawny. Zasada czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym (art. 10 § 1 Kpa) ma na celu zapewnienie stronie realnej możliwości obrony jej praw. Jednak naruszenie tej zasady musi mieć charakter istotny, tzn. musi rzeczywiście pozbawić stronę możliwości działania w sprawie lub wpłynąć na treść rozstrzygnięcia. W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że naruszenie przepisów postępowania może prowadzić do uchylenia decyzji tylko wtedy, gdy miało wpływ na wynik sprawy. Samo formalne uchybienie, które nie pozbawiło strony realnej możliwości działania, nie stanowi podstawy do uchylenia decyzji. W doktrynie wskazuje się, że nawet jeśli termin na zapoznanie się z aktami został skrócony, a strona nie wykazała, że uniemożliwiło jej to realizację uprawnień procesowych, nie można mówić o naruszeniu zasady czynnego udziału w postępowaniu.

W ocenie Kolegium, jakkolwiek rzeczywiście organ I instancji nie zapewnił stronom w pełni czynnego udziału w sprawie przed wydaniem decyzji, to naruszenie przepisów postępowania nie miało wpływu na rozstrzygnięcie. Strona odwołująca się nie wykazała związku przyczynowego między naruszeniem a treścią decyzji (por. wyrok NSA z 25.05.2000 r., I SA/Gd 324/98; wyrok WSA w Krakowie z 7.03.2011 r., II SA/Kr 1499/10)

W świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że przedsięwzięcie, przy zachowaniu warunków określonych w decyzji oraz obowiązujących przepisów prawa, nie będzie powodowało znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym na obszary chronione, krajobraz oraz różnorodność

biologiczną. Decyzja została wydana zgodnie z obowiązującymi przepisami, a jej rozstrzygnięcie znajduje oparcie w kompletnym, zweryfikowanym i rzetelnie ocenionym materiale dowodowym. Należy podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jedynie etapem wstępnym dla postępowania w sprawie wydania decyzji zezwalającej na realizację inwestycji, nie upoważnia do rozpoczęcia jakichkolwiek robót budowlanych czy planowanej działalności, lecz sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II SA/Go 169/17, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>, CBOSA). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie odnosi się zatem do wszystkich aspektów planowanego przedsięwzięcia, nie określa szczegółowych warunków technicznych jego realizacji, lecz określa wyłącznie wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz wymagania, jakie powinny być spełnione, by móc zrealizować przedsięwzięcie i zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych.

W konsekwencji powyższego, po analizie akt sprawy oraz zarzutów odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze Jeleniej Górze stwierdza, że decyzja organu pierwszej instancji została wydana zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a ewentualne naruszenia nie miały wpływu na wynik sprawy. Zarzuty odwołania nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym ani w treści decyzji. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż w ocenie organu odwoławczego zarzuty odwołania okazały się bezzasadne. Przeprowadzona przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze postępowanie wykazało, że organ I instancji nie naruszył ani przepisów prawa procesowego, a także zarzucanych przepisów prawa materialnego. Okoliczność, że strona odwołujące się nie podziela wniosków organu I instancji nie stanowi podstawy do skutecznego postawienia zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przepisów prawa. W ocenie Kolegium, analizy przedstawione w raporcie wskazują, że przy zastosowaniu wskazanych tam rozwiązań chroniących środowisko planowane przedsięwzięcie nie spowoduje naruszenia obowiązujących norm ochrony środowiska oraz nie pogorszy istniejącego stanu środowiska naturalnego. Podkreślić należy, że przedłożony przez wnioskodawcę "Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko został już poddany weryfikacji przez RDOŚ, a więc również

organ do tego powołany. Raport w sposób wnikliwy i rzeczowy opisuje obecny stan fauny i flory, jak również krajobrazu terenów planowanej inwestycji właśnie pod kątem celów i przedmiotu ochrony w obszarach Natury 2000 i analizuje jaki wpływ na te tereny mieć będzie planowane przedsięwzięcie.

W ocenie Kolegium przedmiotowa decyzja zawiera wszystkie wymagane prawem elementy. Organ szczegółowo wskazał warunki realizacji inwestycji. Jednocześnie, co należy podkreślić, organ I instancji nałożył na inwestora szereg obowiązków, w tym zarówno na etapie realizacji jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Ponadto organ I instancji stwierdził konieczność wykonania kompensacji przyrodniczej polegającej na nasadzeniach drzew i krzewów. Organ I instancji nałożył też obowiązek monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w następującym zakresie dokonanych nasadzeń.

Końcowo należy podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter decyzji związanej, co oznacza, że w przypadku spełnienia przez inwestora wymaganych ustawą warunków właściwy organ jest zobowiązany do jej wydania. Mając na uwadze przedstawione powyżej uwarunkowania prawne, po gruntownej analizie akt sprawy, treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz argumentacji odwołania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze doszło do przekonania o konieczności utrzymania w mocy zaskarżonej decyzji jako zgodnej z prawem.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze składa:

Przewodniczy Składu Orzekającego: *Agnieszka Mazurkiewicz (spr.)*

Członkowie: *Henryk Bloch*

Mariola Kurach

Pouczenie:

Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi, w dwóch egzemplarzach, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze, ul. Piłsudskiego 12, 58-500 Jelenia Góra.

2. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

3. Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wskazuje, że:

- 1) wysokość wpisu od skargi wynosi 200 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2021 poz. 535)
- 2) strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. Helena Krzak, ul. Chłopska 12, 58-520 Janowice Wielkie
2. Pozostałe strony w trybie art. 49 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ooś- obwieszczenie
3. Wójt Gminy Janowice Wielkie+ zwrot akt
4. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu
5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Zarząd Zlewni w Lwówku Śląskim
6. a/a.